

ogsaa ganske kort tillade mig at omtale den Uret, der vil ske Underretssagførerne her i Landet. Jeg indrømmer gerne, at Sagførerne i Almindelighed ikke ere i Besiddelse af Sympati i Befolkningen, i hvert Fald ikke i høj Grad. Det kan have sine Grunde, som jeg ikke nærmere skal omtale, men derfor mener jeg dog ikke, at man bør gøre Underretssagførerne Uret, og det forekommer mig virkelig, at man gør dem Uret, dersom man, saaledes som denne Reform tilsigter, vil begrænse deres Forretningsomraade saaledes, at de kun faa Lov til at føre Sager, der gaa indtil 400 Kr. De fleste eller vel alle Underretssagførerne have købt eller paa anden Maade erhvervet eller etableret deres Forretning under den bestemte Forudsætning, at de havde det Forretningsomraade for deres Virksomhed, som de have nu for Tiden, og hvis man gaar hen og beskærer deres Forretningsomraade og dermed deres Indtægt i en saadan Grad, som Forholdet vil blive, dersom Forslaget bliver gennemført, forekommer det mig, at det er en Uretfærdighed. Det har derfor glædet mig meget, at blandt andet den højtærede Justitsminister har omtalt, at det maaske vilde være nødvendigt at gøre en Ændring i dette Forhold. Paa hvilken Maade denne Ændring skal gøres, kan jeg som Lægmand selvfølgelig ikke give mig af med at forklare, men jeg havde tænkt mig Muligheden af, at man for de nulevendes Vedkommende kunde tillade dem vedblivende at føre Sager i første Instans, enten første Instans nu bliver Underretten eller Landsretten. At man saa senere for dem, der komme, efter at denne Lov er traadt i Kraft, begrænser Omraadet, bliver et andet Spørgsmaal. Jeg tror, man vil gøre vel i at tage saadanne Forholdsregler for de nuværende Underretssagføreres Vedkommende. Jeg skal ærlig indrømme, at jeg ser ikke, hvorfor latinske Jurister i væsentlig Grad skulde være bedre Mennesker end danske Jurister. Jeg tror ikke, man overhovedet vil være i Stand til at begrænse Juristernes Antal her i Landet, selv om man kun giver de danske Jurister Ret til at føre Sager, der angaa 400 Kr. Jeg tror, at man ganske simpelt vil faa de latinske Juristers Antal forøget akkurat i samme Forhold, som man formindsker de danske Juristers Antal ved denne Forholdsregel.

Efter Forslaget, som det foreligger, er det jo Mening, at vi skulle have ogsaa en ny Stab af Politibetjente. Et æret Medlem, der talte i Gaar, mente, at det blev

en Slags Gendarmer. I Anledning af dette Forslag om de 574 ny Politibetjente skal jeg tillade mig at udtale en lille Betænkning. Jeg vilde nødig have, at disse ny Politibetjente skulle bruges som Vidner, og det vil maaske blive Tilfældet, at man faar i Sinde at anvende dem ganske særlig som Vidner. Jeg tror nemlig, at er der en Slags Vidner, som gør Skade i den almindelige Retsbevidsthed, er det de Vidner, der kunne kaldes „afrettede Vidner“. Dermed mener jeg Vidner, der ifølge hele deres Opdragelse ere præparerede til at se en Sag paa samme Maade som Forhørsdommeren. Jeg tror, det er meget uheldigt at have for mange af den Slags Vidner, og jeg tillader mig at støtte denne min Tro paa den Praksis, som jeg har haft med Hensyn til Justitsen. Jeg skal tillade mig i saa Henseende at gaa lidt nærmere ind paa Spørgsmaalet, for at ærede Medlemmer kunne forstaa, hvad jeg mener.

For omtrent 15 Aar siden var der nogle Mennesker her i Landet, der smigrede mig og nogle andre yngre Folk med at antage om os, at vi havde i Sinde at omvælte den bestaaende Forfatning. Vi holdt nogle Møder, som man kaldte Riffelmøder — det var i Riffelforeningernes Tid. Disse Møder bleve holdte under fuld Offentlighed. Vi holdt ikke disse Møder, paa hvilke vi altsaa skulde beslutte at omstyrte Samfundet, i Nattens Mulm og Mørke eller i skumle Huler med Masker for Ansigtet og lignende, men vi averterede deres Afholdelse i Bladene, og Møderne vare fuldstændig offentlige. De bleve holdte paa Kroer og i Forsamlingshuse, hvor alle og enhver kunde komme. Nu skulde man jo mene, at naar Møderne bleve holdte paa denne Maade, vilde der være den letteste Adgang til at erhverve Vidner om, hvad der skete paa disse Møder. Man kunde vælge dem mellem alle de Hundreder af Tilhørere, som mødte paa de forskellige Møder, og faa dem førte frem for Retten. Men saadan gik man ikke til Værks. Paa Herredskontorerne foretrak man at sende ud til os, naar man havde set Bekendtgørelser om Tid og Sted for Møderne, en Herredsfuldmegetig og en Politibetjent, som skulde optage Rapport over, hvad der foregik paa Møderne. De mødte saa i Retten med deres Rapporter og bleve selvfølgelig af vedkommende Dommer langt foretrukne fremfor de ganske almindelige jævne Mennesker, som havde været til Stede, og som ikke paa nogen Maade i Forvejen vare paavirkede, med Hensyn til hvilke Anskuelser de skulde have om selve Sagen.